

OBSAH

Str.

Téma čísla

Krásno Ivo Jirásek	2
--------------------------	---

Inspirace

Rituály na kurzech zážitkové pedagogiky Karel Štefl	4
Klingsorova krajinomalba / Tvornádo 2010- Úplne a načisto tvorivý víkendový kurz Štúdia zážitku Tomáš Varga	6

Příklady táhnou

Adaptační příběh Miroslav Žák	8
-------------------------------------	---

Metodika

Kolorkompót – umenie čistého nezmyslu Riki Watzka	11
---	----

Recenze

Krása do slov vázaná Ivo Jirásek	14
Krásnější než krása sama Ivo Jirásek	17

Misto

V krásu Krasu Kristina Studená	20
Muna – brána za oponu méně známého Jesenicka Tom Hradil	21

Krásno

in [Téma čísla](#)

"Kdo chce náležitou cestou jíti za touto věcí, musí z počátku v mládí chodit za krásnými těly a nejdříve, jestliže ho správně vede jeho vůdce, milovat jedno tělo a tam plodit krásné myšlenky; ale potom má poznati, že krása, jevící se na kterémkoli těle, jest sestra krásy na druhém těle, a má-li jíti za vnější krásou vůbec, bylo by velmi nerozumné, nepokládat každou krásu, jevící se na všech tělech, za jednu a tutéž. Když si toto uvědomí, musí se stát milovníkem všech krásných těl a naopak ustati v oné prudké lásce k jednomu, povznést se nad ni a pokládat ji za malichernou. Potom nabude přesvědčení, že krása v duších je cennější než krása těla, takže by mu stačil i málo sličný člověk, jen když by měl ušlechtilou duši, a takového by miloval, pečoval o něj a rodil by i vynalézal takové myšlenky, které by činily mladé lidi lepšími. Tím by byl přinucen pohledět dále na krásu, jevící se v činnostech a v zákonech a uviděti přibuznost toho všeho vespolek, aby usoudil, že tělesná krása je něco malého. Po činnostech musí být přiveden k poznatkům, aby viděl zase krásu poznatků, a zíraje na široký již rozsah krásna, aby se již nespokojil jednotlivým zjevem krásy, jako sluha, některého jednoho chlapce nebo muže nebo jedné činnosti a nebyl v té porobě všední a malicherný, nýbrž aby měl zrak obrácen na veliké moře krásna a aby, zíraje na ně, rodil mnoho krásných a velikých myšlenek a poznatků v nezávislém filosofování, až by, zesíliv a zmohtněv, uviděl jisté jedno vědění, jež se vztahuje ke krásnu, o kterém nyní povím. Snaž se poslouchat co nejpozorněji.

Kdo je přiveden na cestě lásky až sem a dívá se postupně a správně na zjevy krásna, ten, blíže se již vrcholu erotického zasnění, náhle uvidí krásno podivuhodné podstaty, to krásno, Sókrate, pro které byly podstupovány všechny dřívější námahy, které je především věčné a ani nevzniká ani nezaniká, ani se nezvětšuje, ani ho neubývá, dále krásno, které není z jedné strany krásné a z druhé ošklivé, ani hned krásné a hned zase ne, ani v jednom poměru krásné a v druhém ošklivé, které není zde krásné a tam zase ošklivé, jedním lidem krásné a jiným ošklivé. A nebude se mu to krásno jevit jako nějaká tvář nebo ruce nebo něco jiného, co náleží tělu, ani jako některá řeč nebo některé vědění ani něco, co by bylo někde na něčem druhém, například na živočichu nebo na zemi nebo na nebi nebo na čemkoli jiném, nýbrž bude to něco, co je věčně samo o sobě a se sebou a jednotné; všechny ostatní krásné věci jsou toho účastny, a to tak, že když ostatní vznikají a zanikají, tohoto při tom ani nepřibývá ani neubývá a vůbec nic se s tím neděje. Kdykoli tedy někdo náležitým milováním postupuje od těchto věcí zde a počíná viděti ono krásno, dosahuje téměř vrcholu zasnění. A tak ten správně jde nebo od jiného je veden po cestě lásky, kdo počínaje od zdejších krásných věcí vystupuje pro dosažení onoho krásna stále vzhůru jako po stupních, od jednoho ke dvěma a od dvou ke všem krásným tělům a od krásných těl ke krásným činnostem a od činností ke kráse naukových poznatků a od poznatků dostoupí konečně k onomu poznání, jehož předmětem není nic jiného než právě ono krásno samo, a tak nakonec pozná podstatu krásna."

Tato slova naleznete v dialogu *Symposion*, jak je Platón vložil do úst vědmy Diotimy ve chvíli, kdy poučuje Sókrata. Platónská vize už se dneska moc nenosí - nevěříme na ideje jakožto pravé bytí, nechceme podlehnout pokušení vnímat své životy jako pouhé stíny, pouhou spoluúčast na tom, co je opravdově reálné (tj. na věčných idejích). Tak také moc nepreferujeme možnost hledat krásno samo o sobě, krásu jsoucí i bez krásných věcí, které by se na tomto bytí nějak spolupodílely. Postmoderna odmítá

O autorovi

Ivo Jirásek

Profesor Univerzity Palackého přednášející na Fakultě tělesné kultury UP. Po dvě desetiletí byl instruktorem Prázdninové školy Lipnice, patnáct let působil jako lektor Outward Bound - Česká

cesta, s.r.o., stál u zrodu a

profilaci časopisu Gymnasion, spoluzakladatel o.p.s. Gymnasion

Autorovy nejpoblárnější příspěvky

Čas volnosti – čas výchovy: pedagogické úvahy o volném čase

Članek - 8. Červen, 2014

Mýtus Věčného Žida (Legendy o Ahasverovi)

Članek - 24. Leden, 2014

Svoboda

Članek - 8. Červenec, 2010

Neúspěch

Članek - 25. Květen, 2010

Učit (se) příběhem: Komenského Labyrint a didaktické možnosti narativní alegorie

Članek - 19. Prosinec, 2014

jednotu - namísto bytí krásy uznává různost krásných jsoucen. Můžeme se tak obdivovat krásné ženě, krásným šatům, krásné fotografii, krásné krajině, to vše aniž bychom vyznávali jakoukoliv krásu překračující tyto jednotlivé krásné jevy. Co je však horší, to je všeobecný únik od všech tzv. transcendentálií, resp. jejich spolupůsobení - není nic pevného, objektivně vykazatelného, tudíž se není ani o co opřít při hodnocení a souzení. Prcháme nejenom od krásy, ale od všeho, co by mohlo být více než jenom okamžitou dohodou jednotlivců v jejich komunikačních aktech. Ve světě bez opory je však všechno možné, nelze rozlišit krásu od ošklivosti a kálení ve středu místnosti tak lze vydávat za umění. Není možné ani oddělit dobro od zla a dobrem se stává pouze to, co mi zrovna prospívá. Jestliže antika vyznávala zejména **dobro** jako nejvyšší hodnotu, účel a cíl našeho jednání (výše zmíněný Platón vnímá ideu dobra jako hierarchicky nejvyšší, nadřazenou i popisované ideji krásna), středověk pak preferoval **pravdu** (adekvátní teorie pravdy Tomáše Akvinského - tedy jako *shoda rozumu s věcí* - byla však závislá na obdobných předpokladech nějakého vnějšího garanta, který pravdu samu o sobě dostatečně zdůvodňuje a zakotvuje), postmoderna však preferuje **krásu**. Nikoliv v platónském hávu něčeho objektivního, reálného, jsoucího. Naopak: u krásy se cení její vizualizace bez vazby na dobro či pravdu, dokonce bez pouta k bytí, bez ohledu na její realitu či virtualitu. Zkrášlování je heslem doby - esteticky úlisně lahodné plastické operace, zjemňující botulin a dráždivější silikon, esteticky zastřižené trávníky a vyasfaltované prostory, tváře a postavy v časopisech graficky rozhodně působivější, než jaké můžete potkat v realitě na ulici. Postmoderní estetizace má však i stinné stránky, pokud je vytržena z kontextu dalších hodnot. Protože krásný lhář je hůře rozpoznatelný, krásný zločinec snadněji páchá zlo. Berme krásu vážně - ale neodtrhujme ji od dalších podstatných souvislostí, nerozměňujme něco podstatného za drobné ústupky: ztratili bychom něco mnohem cennějšího. Protože jistě nikoliv náhodou byl pedagogický cíl starých Řeků, *kalokagathia* jakožto spojení krásy a dobra, jednotným, celostným fenoménem!

Rituály na kurzech zážitkové pedagogiky

in [Inspirace](#)

Rituál (z latinského ritualis = obřadný) je způsob chování založený na tradičních pravidlech. Podle R. A. Rappaporta je to „posloupnost jednání, kterou si účastníci nevytvářejí na místě sami“. Pojem je velmi blízký pojmům obřad a ceremoniál. Díky své opakovatelnosti slouží rituál k upevnění společenské organizace a norem.

Psychologickou funkcí rituálu je podpora a posílení společenského citění: protože je rituál společenský, účastníci se navzájem ujišťují, že patří k sobě a mohou se na sebe spolehnout.

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Ritu%C3%A1l>

Rituál pomáhá zvýraznit určité chvíle, abychom je pak snáze našli v toku času. Soukromé rituály dávají rytmus našemu životu, skupinové a veřejné rituály slouží hlavně k posilování pocitu sounáležitosti se skupinou. (<http://www.misanthrop.info/716646-ritual.php>)

 rituál z PrimaGo pro Gymnázium Jeseník

Z obou těchto definic bych chtěl zdůraznit především význam rituálu pro skupinu. Pravidelně opakovaná činnost, která silně vybočuje z obyčejnosti běžného bytí a je vykonávána kolektivně ve skupině, má silný stmelující vliv. Rituál může být konán v jakoukoli denní dobu, nicméně velmi působivou a nedílnou součástí je atmosféra spojená s šerem či tmou. Nevšední, kouzelné místo v přírodě, ozářené malým ohněm, či kruhem svíček nebo loučí, již samo o sobě zajišťuje vybočení z pravidelnosti běžného bytí.

Dalším atmosférotvorným prvkem je hudba – ať už reprodukováná či živá. Může jít o část písně, jejíž melodie, rytmus nebo dokonce samotná slova navodí správnou, tajemnou, někdy až romantickou či lehce mrazivou atmosféru. Opět nám tyto prvky pomohou vybočit ze všední každodennosti.

Nyní již máme místo i zvukový doprovod, který může celý rituál otevřít i uzavřít. Jsme tedy u nejdůležitější části rituálu – společné činnosti. Tady bych chtěl zmínit další velký cíl, který od rituálu očekáváme. Může jím být například společné sdílení pocitů, zážitků z celého dne. Nemám na mysli velkou reflexi, ale třeba vyslovení jedné věty, která může shrnout účastnickovy pocity za celý den, jeho největší zážitek, nebo může říci v čem vidí přínos dne. Toto zadání je třeba řádně promyslet, protože významně ovlivňuje dění a také rozhoduje o tom, zda-li rituál bude přínosný pro skupinu, zda ho přijme a ztotožní se s ním. Velmi záleží na tom, pro koho rituál děláme a jakého cíle (jaké hloubky) chceme dosáhnout. Kritérii výběru zadání jsou především věk účastníků, fáze skupinové dynamiky a nastavení hloubky sdílení ve skupině.

 rituál z kurzu pro sociální pedagogy prvního ročníku UTB Zlín

Časový prostor, který nám rituál poskytuje, můžeme využít i pro tvorbu společného skupinového díla. Může jít o nějaký artefakt, který si účastníci po skončení kurzu mohou přenést do třídy, domů, kanceláře, apod. Tím, že tento artefakt vzniká právě v průběhu rituálu, získává pro skupinu jistou nepopsatelnou hodnotu, kterou vidí právě jen účastníci tohoto rituálu. Díky tomu může mít tento rituál přesah i přes hranice kurzu. Pro inspiraci uvedme některé činnosti:

V tomto článku jsou použity fotky z kurzů pro TF JČU ČB, UPV UTB Zlín a Gymnázium Jeseník. Spoluautorem článku je Mira Žák

O autorovi

Karel Štefl
zaměstnanec FTK UP v rámci projektu Výzvoové sporty
zakladatel a předseda
Atmosféra, os.,
jednatel sdružení podnikatelů
PROakce

Autorovy nejpopulárnější příspěvky

Inkubátor her - projekt o.s. Užitečný život
Článek - 24. Únor, 2010

Vlasová kaligrafie
Hry - 3. Březen, 2010

Možnosti zážitkového kurzu
Článek - 15. Leden, 2012

Guerilla gardening – umění upozornit
Článek - 28. Zář, 2011

Práce s leadery v Barum Continental
Článek - 6. Červenec, 2011

Články Vydání Autoři

plnění láhve (pískem, luštěninami, ...), vytváření barevné svíčky (postupné lití vosku do připravené formy), malování společného obrazu, vytváření společné mozaiky, a mnoho jiných. Účastníci mají možnosti podílet se po jednom na tvorbě společného díla a při jeho vytváření mohou sdílet důležité informace, prožitky, poznatky, které by jinak mohli zapadnout právě v oné všednosti či rychlosti ubíhání času na kurzu. Jsou tedy vyzváni – chtějí-li se podílet na společném výtvoru – aby přistoupili, vyslovili zadanou větu (myšlenku, informaci, prožitek) a udělali svůj díl „práce“.

Při rituálu nemusíme pouze tvořit společné dílo. Činností nevytvářející artefakt může být pálení napsaných vět a jejich vyřčení, mlsání ovoce s čokoládovým fondue, při kterém sdělí co ten den bylo sladkého, atd... Fantazii se meze nekladou.

Jakmile se vystřídají všichni účastníci, nebo již nikdo nechce pokračovat, rituál je třeba ukončit (záleží jen na nás, zdali půjde o pravidelně se opakující závěrečné slovo nebo skladbu, kterou jsme si pro tento okamžik vybrali). Po rituálu již nedoporučuji realizovat další program – je to poslední část dne, po které mají účastníci buď volno, nebo se již připravují na večerní klid.

Je nutné účastníky na rituál připravit předem. Dříve, než se na rituální místo vydají, musí pocítit zvláštnost tohoto okamžiku, aby svým nevhodným chováním nezničili křehkou atmosféru hlasitým smíchem, vtipy či nevhodnými poznámkami. Proto je vhodné, aby se rituální místo nacházelo přibližně 100-300 metrů od střediska. Účastníci pak mají možnost využít cestu ke zklidnění a naladění se na obřadnost místa. Někdy je vhodné, když znají předem veškerá pravidla a celkový průběh rituálu – tím se vyhneme zodpovídání nepříjemných dotazů, které opět mohou narušit pracně vybudovanou atmosféru.

☒ příprava na rituál na kurzu pro teologickou fakultu české Budějovice

Z výše uvedeného jste

měli možnost poznat, jakým způsobem vnímám, jak pracuji a využívám rituály na zážitkově-pedagogických kurzech. Jaké jsou vaše zkušenosti? Nestydíte-li se – připojte prosím k tomuto článku komentář a obohaťte čtenáře také svými zkušenostmi a nápady, jak pracovat s rituály.

Klingsorova krajinomaľba / Tvornádo 2010- Úplne a načisto tvorivý víkendový kurz Štúdia zážitku

in [Inspirace](#)

Sedím na priedomí, opretý o múr chalupy rozohriaty slnkom. Medové svetlo je sladké. Steká po kmeňoch blízkych stromov, krásli ligotavú trávku. Pozorujem niekoľko ľudí, čo sedia rozsypaní na dohľad od domca. Na štrkovitej cestičke sa k sebe chýli párik, s ramenami dôverne blízko seba. Sú pokojne zaujatí plátnom, čo majú na kolenách. Aj z obilného poľa sa vynárajú dve čiernovlasé hlavy, naklonené trochu nabok, pozorne sledujú obzor. Pod starou hruškou zas krásne dievča vymeriava čosi v diaľke štetcom. Vedľa snopu sena leží mladík a s chuťou vytlačá temperku na bielu dosku pred sebou. Bzučia včely, je máj, je posledný deň kurzu Tvornádo. Maľujeme.

Zalistujem v knihe. Na zažltutej stránke stojí nadpis mojej obľúbenej Hesseho novely. Maliar Klingsor sa túla krajinou, na pleci batoh s vínom, syrom, chlebom, farbami.. Rozpáleným zrakom pátra po detailoch v kraji stráni a lesov. Keď nájde ten pravý, postaví pred seba stojan a náhlivo načrtne základné krivky, vytvorí kompozíciu. Vyberie čutoru, upije si z vína a pokračuje v práci.. Čítal som to sto ráz. Teraz stačí pár riadkov a znova som v pocite toho príbehu. Preto tiež beriem do rúk dosku a na belasý, flakaty podklad prstom natisnem trochu bielej a melancholickej sivej. Rozotriem ho do tvaru oblaku, ktorý práve plachtí hen nad lúkou.

Nikdy som príliš nemaľoval, premýšľam. Nie krajinu. Koľko nás tu asi je takých? Skoro všetci. Ale nik sa už štetca nebojí. Po tých troch dňoch už nie. Dnes dopoludnia, ako vždy, zahrála na dvore fujara. Skupina sa pozvoľna zliezla. Posadali dookola, kto na slnko, kto nie a predtým, než sa rozišli s plátnom a štetcami po okolí, vypočuli si úryvok z „Klingsorovho posledného leta“. O tom, ako ho farby boleli a tešili, ako ho víno povznášalo i páliło, o tom, že tie hory a dediny raz poznal a inokedy mu zas prišli cudzie. Oni to tu už poznajú. Napokon, neboli sme po celý čas iba na Polomoch. Obišli sme Zaježovú, navštívili Roba a Janku na ich gazdovstve. Pomohli sme stavať hroble. Hroble. Aké zvláštne slovo to je.. A pritom sú to hĺby kamenia, naskladané na medziach a pasienkoch. Také stroje času, pretože miestni kde-tu do hroble vyhodia aj rárohy. Staré vedro, kúsok konského postroja, kosť z jeleňa či hrdzavý úlomok z nemeckej bomby. A tak, popri skladaní kamenia do úhľadných a samonosných stúp, vyskladali sme si stručnú históriu týchto končín. A keď sme väčšinu urobili, fahli sme si na lúku, steblo frajersky medzi zuby. Žmúriac do slnka ako staré kocúre, počkali sme na tých, čo odbehli fotiť už takmer letnú búrkku. Len tak, provokačne, kým sa stihla dovaliť. Ale to už sme pekne pod strechou chlípali krupkovú polievku a zajedali ju kozím syrom.

Vyberám si spomedzi farieb. Zelená a kobaltovo modrá! Urobím si linajku, obzor. Veď hneď to aj prebehnem riedkou bielou, nech ten kontrast s oblohou nebije tak do očí a potiahnem podklad až sem dole. A tie dve jablone čo strážia prístupovú cestu, **tie** tam preventívne buchnem tiež, vravím si. Vzápätí šuchorím strapatým štetcom na plátne, hneďou a hneď zas okrovou, dve slnkom prežiarené koruny stromov. Len tak, ako náznak, aj tak ich ešte premaľujem, len nech si to viem predstaviť. Začínam byť

O autorovi

Tomáš Varga

Inštruktor Štúdia zážitku od roku 2001. Zpočátku specialista na otvorené kurzy, posléze inštruktor pro rozvoj inštruktorských dovedností u klientů obchodníků. Bývalý personalista, spisovatel a životní gurmán.

Autorovy nejpoblárnější příspěvky

Klingsorova krajinomaľba / Tvornádo 2010- Úplne a načisto tvorivý víkendový kurz Štúdia zážitku

Članek - 4. Říjen, 2010

rozšafný, baví ma to.

Od chalúčky Slamienky prichádza dievča, hľadá miesto na sedenie a ukladá sa v blízkosti kamarátky. Usmejú sa na seba, prehodia pár slov. Jedna druhej nazerá ponad plece na plátno. Dievča má na ruke náramkové slnečné hodiny so znakom špirály. Pamiatka na dielne. Po pamäti sa obraciam do dvora, kde na gánku ešte stále visia maxi plátna. To bola fakt paráda, tá vernisáž! Bougeois, avantgarda! Veľký štýl: čudná muzika, šampáňo, boa okolo krku a nezávislácke menčestrové sako. Dámy mejkap, nosíky hore a róby po zem. Zistili, že sa prerátali, keď sme ich hnali tmou a mokrou trávou k potoku, pozrieť si expozíciu drevených vodných mlynkov! Premietanie lomografií na vápnom omietnutú stenu chalupy spôsobilo správny rozruch. Niektoré snímky sa vysmiali všetkým pravidlám doterajšieho fotografického umenia. Zo starých, rozbitých digitálnych fotoaparátov sme prostredníctvom zrkadielok, rúrok z hajzelpapiera, slamiek a vôbec, čohokoľvek čo bolo naporúdzí, to umenie doslova vytíkli! Nehovoriac o časozberných videách, toho jemného filigránskeho remesla. A moderného hardware bijou, náušník a brošník z čriev starého počítača, odvážne počiny ako pestro pomaľovaný hard disk drive hojdajúci sa na retiazke okolo šije.

S tým obrazom sa neponáhľam. Zachcelo sa mi znova babrať oblohu. Tak teda babrem zas oblohu. Koncom rúčky štetca napodobňujem detviensky pasát, lesnú prílivovú vlnu od Zvolena, brízu na holiach, jarné t(v)ornádo. Idem odvážne, smelo. Niektoré obrysy oblakov začerveníť a okraj lúky neskôr zastriebim..

Spomenul som si, ako sme sa včera pred večerou náhodou stretli traja kúsok od chalupy. Každý v ruke objektív a uveličený pohľad na paru nad poliami. Práve skončil dážd. Zapršané steblá trávy boli v protisvetle sivo strieborné. Lačne sme sa vrhli na kolená, najprv v nutkavej nedočkavosti. Šošovky fotoaparátov si razili cestu mokkými byľami. Všetkým čoraz pomalšie a tichšie. Zmizli sme v poraste a pozvoľna, pokorne sme dosiahli vrcholu prázdnoty. Každý sám, no spolu. Uzávierka cvakla tri, či štyri krát. Asi nie viac. Nikto nič nepovedal, ale vedeli sme, že toto bolo fotografické haiku. Spontánne a pekné.

Ľudia po jednom vstávajú z trávy. Niektorí kráčajú aj okolo mňa, vymieňame si úsmevy. Nesú svoje, teraz už farebné plátna na priedomie a rozkladajú ich na slnku. Potom cúvajú pár krokov dozadu a prezerajú si obrazy. Počutí tmené rozhovory, chichot, cinkanie lyžičiek o šálky s čajom. O pár minút tohtoročné Tvornádo skončí. Bolo dobré, plné krás, ktoré nebolo treba vysvetľovať ani podsúvať. Každý si z nich nabral koľko sa doň zmestilo, každý si odnesie, koľko potrebuje. Tak o pár minút zasadíme jablonku a rozlúčime sa. Nechce sa mi ale nič ukončovať. Veď ani netreba..

Rozhodol som sa, že dnes tento obraz celkom nedokončím. Vezmem ho domov a v nejaký slnečný deň sa pôjdem túlať krajinou. Na pleci batoh s vínom, syrom, chlebom, farbami. Nájdem detail v kraji strání a lesov a náhlivo načrtnem základné krivky. Len oblohu nechám tú dnešnú, lebo je krásna. Vyberiem čutoru, upijem si z vína a budem pokračovať v práci...

Adaptační příběh

in [Příklady táhnou](#)

Tento příběh má za cíl připomenout, co stálo u zrodu adaptačního kurzu a jak se celý proces vyvíjel (případně vyvíjí). Cílem je poukázat a hlavně upozornit na rozdíly původní myšlenky od dnešních adaptačních kurzů, které se staly takřka celorepublikovou běžnou událostí. V roce 2008 jsem osobně sháněl školy do výzkumu, abych porovnal školy, kde probíhají adaptační kurzy se školami, kde kurzy neprobíhají. Měl jsem dosti velký problém vůbec sehnat školu, která by něco podobného (ať už v jakékoliv podobě) nepořádala.

Autorem fotografií je Václav Kappel alias Monty.

O autorovi

Miroslav Žák

Absolvent oboru Rekreatologie na FTK UP Olomouc, v současnosti student postgraduálního studia na katedře Kinantropologie a společenských věd na FTK UP Olomouc. Dlouhodobě se zabývá zážitkovou pedagogikou v

neziskové i komerční sféře.

Autorovy nejpopulárnější příspěvky

Adaptační příběh

Članek - 27. Září, 2010

Nové Losiny

Članek - 31. Květen, 2011

Možná někoho překvapí, že myšlenka adaptačních kurzů sahá až do roku 1989, kdy tehdejší instruktoři Prázdninové školy Lipnice (Jana Matějková, Radek Schindler, Vláďa Halada) vytvořili první ideu Projektu GO!: Vyplnit obrovskou mezeru přístupu ke čtrnáctiletým nastávajícím studentům prvního ročníku střední školy. Proč zrovna v tomto životním období? Zkuste si sami odpovědět následující otázkou s několika možnými odpověďmi:

Kdy je člověk ve skutečnosti dospělý?

1. Když dostane občanský průkaz? Tedy v 15 letech? A je trestně způsobilý?
2. Když dosáhne plnoletosti? A Plné právní odpovědnosti? Tedy v 18 letech?
3. Když dokončí vzdělání? (Tedy v 15 – po ukončení ZŠ nebo v 18-19 po maturitě či získání výučního listu nebo někdy v 25 po dokončení VŠ?)
4. Při prvním početí, zplodění či porodu dítěte (tedy kdykoliv od té doby, kdy jedinci fungují dostatečně všechny reprodukční orgány?)
5. Když rodiče sdělí potomkovi – tak a teď už jsi dospělý a musíš se o sebe starat sám...

Tato otázka byla jednou z mnoha, kterou si původní zakladatelé adaptačních kurzů pokládali. Nechci však nyní hledat odpověď na to, kdy je člověk dospělý, ale poukázat

na to, že v naší dnešní společnosti chybí okamžik, kdy by si jedinec skutečně uvědomil a prožil to, že už je opravdu dospělý. Částečně je to v oněch 15 letech, kdy člověk obdrží občanský průkaz. Nicméně ne vždy se podle toho chová (nebo umí chovat). Pojdme se podívat dále, co stálo u zrodu adaptačních kurzů.

Prapůvodní myšlenka Projektu GO! byla postavena na těchto obecných cílech: (Hanuš, 2004) ovlivnit oblast

- sebepojetí (tedy sebeuvědomění, vztah k sobě samému, jedinec již není dítětem)
- objevit význam skupiny (v tomto období je jedinec více ovlivňován různými zájmovými skupinami, než doma v rodině)
- znovu poznat důležitost vztahů v rodině (tedy snaha o navození partnerského vztahu k rodičům, i oni si musí uvědomit, že jejich potomek není malé dítě)

Zároveň byly definovány konkrétní cíle:

- zaměřit pozornost na proces činnosti
- rozvinout fyzickou i psychickou práce schopnost a aktivitu
- poznat vzájemnou závislost skupina-jedinec (role)
- rozvinout tvořivé interakce ve skupině
- prohlubovat sociální citlivost
- pohlavně se identifikovat (přijmout) a ve skupině navázat přiměřené vztahy k oběma pohlavím
- změnit vzájemné postoje
- navodit korektivní zkušenost a postavit nové mosty

Právě z výše uvedených cílů a důvodů první adaptační kurzy v letech 1991 – 1995 trvaly 14 dní, účastnili se jich i rodiče, ředitel školy a třídní učitel. Neuvěřitelné, že? Alespoň v dnešní době jedno až třídních adaptačních kurzů... Právě díky těmto prvním experimentálním adaptačním kurzům a několika výzkumům (které proběhly na Střední průmyslové škole a Gymnáziu v Šumperku) se přišlo i na to, že skupinovou dynamiku středoškolského kolektivu nelze urychlit. Právě po 5-6 dni kurzu je možné otevírat závažná témata. Dochází k jistému zlomu, kdy skupina má díky déle trvajícimu kurzu čas projít si fázi bouření a postupně přecházet do fáze normování (tedy ustupuje přehnaně konkurenční chování, začíná fungovat otevřená komunikace, spolupráce se zintenzivňuje, dochází k ujasnění potřeb, akceptování druhých, rozvíjí se systém vztahů, vzniká pomalu se utvářející pocit sounáležitosti, budují se mezilidské vztahy, dochází k přijatelné výměně názorů, nápadů...)

Díky tomu, že před 20 lety byly adaptační kurzy mnohem delší, můžeme mluvit o procesu adaptace (tedy přizpůsobení se něčemu). Jde o základní mechanismus, pomocí něhož se jedinec vyrovnává se svým prostředím. V našem případě za prvé s novým kolektivem, za druhém s novým životním obdobím i prostředím a za třetí se začíná smířovat s tím, že již není dítě a začíná upravovat své vztahy se svými rodiči i okolím.

V současné době se ale běžně setkáváme s jedno až tří denními adaptačními kurzy, s výjimkami nalezneme i pěti až šestidenní (což jsou ale opravdu velké výjimky, na prstech jedné ruky bychom je spočítali v celé ČR).

Na závěr bych tedy položil několik otázek – mohou současné jedno až tří denní adaptační kurzy výše uvedené cíle a potřeby naplnit? Nebo se jen dobře „prodávají“ a usnadňují tím práci pedagogickému kolektivu? Jsou lepší než vůbec žádný kurz? Anebo mohou spíše napáchat více škody než užítku při neodborném odvedení takového kurzu? (rodiče pak mohou považovat takový kurz za vyhozené peníze, pro studenty je to prodloužení prázdnin, aniž by došlo ke skutečné adaptaci jedince v novém prostředí, noviny Blesk pak mohou psát o tom, jak kantoři nazývají polévání studentů v zimě studenou vodou zážitkovou pedagogikou a na iDnes se pak dočteme, že teambuilding dorazil do škol)? Ať už je to jakkoliv, pokud někdo nabízí nebo chce dělat adaptační kurzy, měl by mít v první řadě jasno v tom, co znamená proces adaptace, měl by si připomenout, proč a jak tyto kurzy v historii vznikly a jaký byl jejich původní cíl a smysl, že nešlo pouze o dobré pobavení studentů...

Použité zdroje:

Cvrkalová, E. (1999). Návrh prostředků k formování a rozvoji osobnosti studenta na VOŠ a SPŠ Šumperk. Diplomová práce. Olomouc: Fakulta tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci.

Hanuš, R. (2004). Probudit se a jít – Hnutí GO!. Gymnasion (1), 55.

Hanuš, R. (2009). Disertační práce. Olomouc: Fakulta tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci.

Krčál, J. (2010). Výchova dětí v českých: Je tohle normální?!. Retrieved 28.9. 2010 from the World Wide Web: <http://www.blesk.cz/clanek/zpravy-krimi/134019/vychova-deti-v-cechach-je...>

Másilka D. (2003). Zážitková pedagogika. Diplomová práce. Olomouc: Fakulta tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci.

Pacasová, P. (2004). Hry v dramaturgických kurzech GO!. Gymnasion (6), 100.

Pírek, V. (2001). Ověření efektu kurzů GO! Diplomová práce. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci.

Růžička, J. (2007). Scholion (výměna zkušeností z práce se zážitkovou pedagogikou v projektech se středoškolskou mládeží.). Olomouc, konference Hnutí GO! os., Univerzita Palackého Olomouc.

Suchomel, P., Veselá, L. (2008). Teambuilding dorazil do škol. Tým utužují i děti na prvním stupni. Retrieved 26.9. 2008 from the World Wide Web: <http://zpravy.idnes.cz/teambuilding-dorazil-do-skol-tym-utuzuji-i-deti-n...>

Kolorkompót – umenie čistého nezmyslu

in [Metodika](#)

Čo má spoločné Krásno a Kolorkompót? Určite to krásne písmeno K na začiatku, ktoré je vo svojej zdvojennej forme azda najcharakteristickejšim rysom tohto už trinásť rokov prebiehajúceho československého tvorivého víkendu.

No určite to nebude jediná spoločná črta. Na Kolorkompóte vzniklo množstvo krásnych artefaktov. Ale krásno nie je len pasívny vnem niečoho pekného, vytvoreného prírodou či človekom. Je to i vnútorný pocit radosti, pohody, harmónie, dobre vykonanej práce, pocit seberealizácie. V tomto zmysle i dielo inými vnímané skôr negatívne – ako nepekné, nudné či poburujúce – môže byť pre tvorca obrovským zdrojom krásna prýštiaceho zo samotného procesu tvorby, bez ohľadu na výsledok.

Je ťažké priblížiť konkrétne ciele KK, pretože vlastne nikdy neboli jasne zadefinované. Viac než ktorýkoľvek iný zážitkový kurz práve KK nie je zdeliteľným, ale iba zdieľateľným zážitkom. Je to kurz pre každého, kto pociťuje potrebu pretvárať svet okolo seba k obrazu svojmu, či už kvôli vytúženému výsledku alebo samotnému procesu. Alebo len tak zo zvedavosti, čo to dá. A hlavným výtvorom i procesom tvorby sa stáva kurz sám. Kolorkompót je proste pestrofarebná ňamka.

Jedno je však isté – Kolorkompót vždy bol, je i bude hlavne časom a priestorom vyhradeným pre tvorbu. Je to dar samému sebe – istota, že ten májový víkend sa opäť budem môcť ponoriť do večného kozmického prúdu tvorenia a opätovného zániku. A dar ostatným zúčastneným, že tento zážitok môžu zdieľať so mnou.

Začínali sme v roku 1998, aby sme vytvorili väčší priestor tvorivým aktivitám – tak vznikol Tvorivýtvor – štyri víkendy, venované rôznym oblastiam – Oči na kolotoči (divadlo), (D)otváranie (d)uší (hudba), A je to! (tvorivé riešenie problémov) a konečne Kolorkompót (všetko ostatné). Jediný KK prežil, vstrebával do seba ostatných súrodencov a stal sa multimediálnym kokteilom farieb, tvarov, zvukov, vôní, chutí, giest, gagov a grimás, myšlienok a emócií. Tvorivé riešenie problémov našlo tiež svoje využitie – hlavne priamo pri príprave a organizovaní kurzov.

Než Kolorkompót dospel a vyprofiloval sa v osobitné združenie tvorivých tvorov – voľnomyšlienkárov, bol sedem rokov oficiálnym kurzom Štúdia zážitku. Počas tohto obdobia však nastával čoraz väčší konflikt medzi zámerom byť skutočne „kurzom“ a reálnym priebehom víkendu, ktorý vždy začal žiť vlastným životom. Skutočne sme sa niekoľko rokov snažili byť podujatím náučným, z ktorého si účastník odnesie mnoho nových znalostí, techník, postupov s praktickým využitím a jasnými pravidlami či dosiahne nejaký pokrok vo svojom osobnostnom raste, sebapoznání, jeho život naberie nový smer či vietor do plachiet.

No zväčša už prvý večer napriek veľkej snahe nastávali veľké časové posuny v programe, tvorivé aktivity, príprava a konzumácia jedla i diskusie si vyžadovali omnoho viac času, než sme mysleli a hlavne samotný čas nadobúdala akási zlatavú a hustú,

Venované in memoriam Hibimu
Viac inšpiratívnych fotiek a iného materiálu zo všetkých ročníkov Kolorkompótu nájdete na www.kolorkompot.org

O autorovi

Riki Watzka

Výtvarník na voľnej nohe. Hlavnú časť jeho tvorby v súčasnosti tvorí grafické spracovanie publikácií neziskových organizácií zo Slovenska a Česka.

Autorovy najpopulárnejší príspevky

Kolorkompót – umenie čistého nezmyslu
Članek - 27. Září, 2010

Články Vydání Autoři

medu podobnú konzistenciu. Väčšinou to bolo veľmi príjemné, ocitali sme sa v iných dimenziách, dôležité sa stávalo bezvýznamným a maličkosti zrazu nadobúdali nové netušené významy. Väčšine účastníkov takého nečakané okolnosti nevadili, ba s radosťou ich vítali, no vždy sa našlo pár ľudí, ktorí potom z kurzu odchádzali trochu sklamaní a dezorientovaní. Preto sme sa rozhodli odísť do undergroundu zážitkovej pedagogiky a vzniklo tak voľné združenie ľudí, ktorým ten medu podobný čas vyplnený neviazanou tvorivosťou zachutil a stali sa na ňom závislí.

KK bol od začiatku svojpomocný a výsostne neziskový kurz. Jedinou odmenou pre realizačný tím býva len hrejivý pocit krásna z vydareného kurzu. Navyše, účastník je tu zároveň organizátorom a naopak – podľa chuti a možností ponúka usporiadanie tvorivej dielne, prezentáciu zaujímavej výtvarnej techniky či zorganizovanie hry. Významnou súčasťou tvorivých aktivít je i spoločná príprava jedla, ktorá častokrát býva veľmi inšpiratívna. Dôležitú úlohu zohráva aj hudba – každý prispieva svojimi obľúbenými interpretmi k veľkému kurzovému soundtracku, na záver kurzu sa najobľúbenejšie songy zozbierajú a vydajú na cédečku.

Inšpirácie

Príroda, cykly a recyklácie, Burningman, deti kvetov, Monty Python's Flying Circus, oheň, Indiánska sauna, vône a kadidlá, šamanské praktiky, detstvo, stredovek, čaje a alkohol, relaxácie a meditácie, rituály a happeningy, divoké tancovačky do rána, podivné a ujeté filmy, Bregovič, Nyman...

Príklady tiahnu šerom spomienok...

Viaceré aktivity sa stali významnou súčasťou mnohých ročníkov. Veľa priestoru sa vždy dávalo farbám a ich živelnému použitiu – či už vo forme farebných vojen, bodyartu, farebných šľahačkových bitiek, kolormázu či sprayovaniu billboardov. Fotografovanie vo všetkých formách a podobách. Akty a mobily. Video – od animácie, cez hudobné klipy a divadlo až po natáčanie telenoviel. Arcimboldove jedlé obrazy. Landart, popart, trashart. Pieskové a fazuľové mandaly. Koláže 2D i 3D. Valpurgina noc a Máchúv Máj. Sviečky, šperky, hrnčeky. Karči. Bubny, rytmické dielne, gajdy a kazoo. Tvorba parfémov, henna. Poézia, haiku, komix. www.kolorkompot.org

Metodika

Keďže tento článok má prispieť hlavne zaujímavými metodickými postupmi, zamyslel som sa nad tým, či aj Kolorkompót môže priniesť niečo objavné. Ako odchovanec PŠLky som bol od začiatku fascinovaný silou, ktorou dobre pripravený zážitkový kurz zasiahne každého účastníka. Preto som sa snažil ako začínajúci inštruktor dať do každého kurzu maximum z toho, čo mi v danej etape môjho poznania pripadalo dôležité, o čo som sa chcel s účastníkmi podeliť. O to väčšie boli moje sklamania, keď som zistil, aké je to ťažké a ako málo z tých krásnych nápadov z prípravných schôdzok sa nám často podarilo zrealizovať a aké to bolo namáhavé. Preto sa Kolorkompót čoraz viac stával skôr sympóziom, než kurzom so stabilnou programovou štruktúrou.

Uvažoval som, v čom spočíva špecifikum Kolorkompótu a uvedomil som si, že dôležitou súčasťou dramaturgie kurzov bola od začiatku potrhlosť, švihlosť, „montypythonovská“ kolážovitosť, nečakané zvraty vývoja vyvolávajúce pocit neskutočna, sna... Množstvo hudby, rytmov, vôní a chutí, sauna, kyslík z prírodných zdrojov v okolí, to všetko spôsobuje, že KK má výrazné psychoaktívne, ba priam jemné psychedelické účinky. A práve nedávno som sa vďaka synchronicite s písaním tohto

článku dočítal v spise Alana W. Watts – The Joyous Cosmology (1962): „Spôsoby a výchova západnej civilizácie nám vnucujú normálnosť a „zdravosť“ v jej extrémnej podobe – neexistuje tu pre naše životy žiadny kútik vyhradený umeniu čistého nezmyslu. Naša hra nikdy nie je ozajstnou hrou, pretože je od začiatku do konca racionalizovaná – venujeme sa jej s výhovorkou, že je to pre nás dobré, pretože sa do práce vraciame osviežení. Všetko musí mať svoj rozumný zmysel. Neexistuje žiadna chránená situácia, v ktorej by sme si mohli dovoliť prepych ozajstného „úletu“. Vo dne v noci musíme tikať ako hodinky a akékoľvek „podivné myšlienky“ nás vydesia tak, že sa ponáhľame k najbližšiemu psychiatrovi.“

Niežeby ostatné zážitkové kurzy neobsahovali tento faktor, myslím že je ich dôležitou súčasťou bez ohľadu na to, či si to ich tvorcovia uvedomujú alebo nie. Kolorkompót však túto tresť očistil od akéhokoľvek iného zmyslu či cieľa a stal sa takouto chránenou situáciou, v ktorej si prosté môžeme vychutnať čistú radosť so vzájomného tvorivého stretnutia plného radosti a pohody.

Jedným z dôvodov takéhoto vývoja bolo i to, že na mnohých zážitkových kurzoch sa síce tvorivým aktivitám dáva určitý priestor, no žiaľ často sa nepodariť rozrobené diela dokončiť a dostatočne si tvorbu vychutnať, rýchlo sa musí bežať na ďalšiu aktivitu, program je neúprosný, tlačí všetkých ďalej k úžasným cieľom a vyvrcholeniam kurzu a na nedokončené obrázky a iné diela sa zabúda, a to je škoda. Preto by som tu chcel poprosiť všetkých kurzotvorcov, aby sa vždy pokúsili vytvoriť dostatok času každej tvorivej aktivite a neprerušovali tvorivý proces, pokiaľ sa aspoň trochu rozbehne – trebárs i na úkor vypustenia jednej-dvoch aktivít z programu či ich presunutia na ďalší deň či rok... Veď tvorenie je zázrak a zázraky nemožno vnímať v zhone a chvate.

Recenzia (z lat. re-censeo, (znovu) posúdiť, zhodnotiť)

Posúdenie nechávam na každom z vás. A zhodnotenie? Na Kolorkompóte za tie roky vzniklo mnoho hodnotného – hlavne mnohé priateľstvá a veľa spoločných zážitkov, viacero partnerských vzťahov i manželstiev – v mojom prípade sme ho uzavreli v rámci happeningu priamo na jednom z kurzov. A už nám odrástá i niekoľko malých kolorkompóťčiatok, ktoré síce neboli (aspoň pokiaľ ma pamäť nemýli) vytvorené priamo na kurzoch, no určite v sebe ducha Kolorkompótu nezaprú. A hory fotiek, videí artefaktov, ktoré nám budú tieto chvíle pripomínať, kedykoľvek zatúžime osviežiť si našu myseľ tou omamnou atmosférou...

Z Kolorkompótu sa teda stal experimentálny priestor, do ktorého nieje ľahké preniknúť bez prípravy. No po inšpirácii a osviežení si k nám už prišlo mnoho inštruktorov zážitkových kurzov a máme už i jedného kurzového potomka – štúdiové Tvornádo. A preto – nech žije Kolorkompót! To be silly or not to be ;o)

Miesto záveru

1998 – 2001 Chata u Hrocha Bratislava Kačín, 2002 Modra, 2003 Skalica, 2004 Zámek Červená Řečice, 2005 Mlýn u Ochozu u Brna, 2006 Skautská základna Severní hvězda u Olomouce, 2007 Skautská chatová základna Chlébské, 2008 Déjà vu Chata u Hrocha Bratislava Kačín, 2009 Materská škôlka Banská Štiavnica, 2010 Středisko Brána skal Osinalice, 2011...

Krása do slov vázaná

in Recenze

Nevím, jestli se poezie ještě využívá na všech kurzech či akcích hlásících se k zážitkové pedagogice, ale nejenom v experimentálních počátcích byly básně součástí kulturního rozměru výchovy v přírodě zcela neopominutelnou. Ať v rovině vlastní tvorby (viz např. *Noc mrtvých básníků*), nebo třeba v podobě tzv. "pořadů", medailonů tematicky uceleně zpřístupňujících dílo **vybraného** básníka či téma prostupující ve zpracování vícera poetů. Následující tři ukázky produkce edice *Mocca* ("malá, ale silná káva") nakladatelství Dokořán mohou být dobrým pomocníkem nenásilně seznamujícím s poezií i ty účastníci, kteří se veršům spíše vyhýbají.

Největší z českých romantiků je představován prostřednictvím vybraných básní koncentrujících svoji tematiku především na měsíc, neboli Lúnu. Pochopitelně v romantizovaném hávu šera noci, kdy právě měsíční světlo může poukázat na slasti i strasti lásky. A nebo se milovaná osoba sama stává tím světlem, rozjasňujícím okolní temnotu: *"Idúno! má Idúno" / pro tebe vždy se soužím, / ty jasná noci Lúno, / po světle tvém jen toužím!*" Tak se před naším vnitřním zrakem promenuje žena (dívka, děvka, milenka) v atmosféře soužení i nadějí, ve chvílích spánku a dřímoty, v přírodní scénérii (jablko v poli, pod okénkem, zacházející slunce za hory, Lúna nad strání). Když noc, tak temná, když světlo, tak bledé (měsíc s zesinalou tváří), když líce, tak růžjasné. Pochopitelně také hrob, těžkomyslnost, skály, samota, slzy, nevinnost, stejně jako potůček, červánky, hvězdy, hvozdy či větřík dotvářejí romantický kolorit.

Člověk by řekl, že po starozákonní *Písni písní* už nelze přijít s ničím zajímavým, co by opěvovalo krásu milované. A hle, stačí zalistovat básněmi 19. století, aby se mylný dojem rozptýlil: *Tvoje modré oči / jsou ty pramenové; / lahůdka ta zrádná / malinová rtové / a hrdlička zvoucí / střibné tvé hlasy; / síť lapající / tvé jsou zlaté vlasy*. Básně nepotřebují žádné hodnotící stanovisko - prověřila je doba. Zřejmě i proto stojí za to vydávat další a další výběry (tento byl vesměs převzat z knihy *Máchovy básně* vydaných v roce 1997). Nevím, nakolik čtou Máchu současní mladí poetové. Často se jeho jazyk může zdát až příliš vzdálený dnešní manažerské Czenglish. Možná by to stálo za hru: uměli byste přeložit do dnešní češtiny následující znělku, a to nejenom při zachování obsahu a smyslu básně, ale také poetiky veršů?

"Vzešel máj! hlubokých mužů želů! / tvou proč ještě bledost kryje tvář? / V přírodu jdi, - zlatá slunce zář / růže lícím, poklid vrátí čelu!" // Vyjdu v slunce! Nad luhy vzkvětlými / na západu jeho zář se stkvěla; / i má tvář se v jeho lesku rděla, / zdobená co růžemi novými. // Sklesna v prach - za sluncem rozstru ruce; / borů šum, slavíka klokotání / k němu nesou mojí touhy lkání. - // Konec zdál se blízký mojí muce. / Zašlo slunce! -- Tma splynula šedá, / a má tvář jak jindy byla bledá.

Breviř obsahuje poezii básníků, kteří překročili nepříjemnou hranici tvůrců tepajících svoje slova v rytmu doby (a s frenetickým nadšením čtených svými generačními čtenáři) do oblasti mrtvolných klasiků, k nimž se dnes obtížně hledá cesta porozumění: Vrchlický, Hálek, Šrámek, Sova, Březina, Neumann, Erben, Machar... Milostná tematika je však prožívána stejně jako před sto či sto padesáti lety, a to může být šance, jak přimět facebookovou generaci k "nedělním chvilčkám poezie". Zvláště tvoří-li obrazový doprovod ilustrace z *Moderní revue* i *Erotické revue*, ale také ze soukromých tisků. Musím se přiznat, že jejich různorodost a nesrovnatelnost, u

Jasná noci Lúna

Karel Hynek Mácha

Výběr textů a redakce Marcela Doležalová

Praha: Dokořán, 2004, 79 stran

rozměry 11x 14,5 cm

ISBN 80-86569-94-2

www.dokoran.cz

84 Kč (doporučená cena 99 Kč)

Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy: breviř milostné poezie od Máchy ke Šrámkovi

Redakce Marcela Turečková

Praha: Dokořán, 2007, 95 stran, 2. vydání

rozměry 11x 14,5 cm

ISBN 978-80-7363-181-9

www.dokoran.cz

101 Kč (doporučená cena 119 Kč)

A noc je nahá černoška

Jiří Suchý

Výběr textů a redakce Marcela Turečková

Ilustrace Tereza Ješátková

Praha: Dokořán, 2009, 105 stran

rozměry 11x 14,5 cm

ISBN 978-80-7363-253-3

www.dokoran.cz

115 Kč (doporučená cena 135 Kč)

O autorovi

Ivo Jirásek

Profesor Univerzity Palackého přednášející na Fakultě tělesné kultury UP. Po dvě desetiletí byl instruktorem Prázdninové školy Lipnice, patnáct let působil jako lektor Outward Bound - Česká cesta, s.r.o., stál u zrodu a

profilaci časopisu Gymnasion, spoluzakladatel o.p.s. Gymnasion

Autorovy nejpůvodnější příspěvky

Čas volnosti – čas výchovy: pedagogické úvahy o volném čase

Článek - 8. Červen, 2014

Články Vydání Autoři

některých překračujících soukromou pomyslnou hranici mezi erotikou a pornografií, mě při četbě poněkud rozptylovala, ale je jasné, že avantgarda Štyrského či Toyen šokujícíně překračovala dobové tabu mravokárných prudérních estétů. Spíše než samotný námět zobrazující pohlaví či skupinové lesbické hrátky měn překážela ta nejednotnost symbolických, expresionistických i surrealistických postupů. Ale pravděpodobně právě to bylo klíčem pro výběr – rozmanitost textovou podepřít rozmanitostí grafickou. Tak se vedle jemných přirovnání jako je kytička z vřesu, představující v každém svém nejmenším kvítku hlubinu lásky (Vrchlický: Píseň) ocitáme v situaci probdělé noci, kdy básník pouze ví, že *jsem s tvými řadry na rtech spal, / rukama tě celou miloval* (Neumann: O půl šesté ráno podle zahrad). Mířit můžeme až k pomyslnému cynismu, kdy básník sice nehledá vilný flirt, ale žádá utišení pro své srdce, jehož se mu vskutku dostává: *A lože ztřísnilo se krví. – / A já se zachvěl vědomím, / že srdce tvé jsem vznítit prvý / a že je prvý rozlomím.* (Gellner: Noc byla touhou přesycena) Co říci závěrem? Zalistujte, začtěte se, vyberte si jiné verše, více vyhovující vašemu naturelu. Četba totiž může mj. přinést i hluboké poučení: nepropást tu svoji chvíli! Třeba také kolem vás jednou prošla láska, *Vlas černý pad jí k pasu, / a sladkým hlasem hovořila ke mně / "Vy dobrého jste srdce, / a s vámi bude šťastna každá žena"* – Až budete v takové situaci, popadněte ji za pačesy, ať nemusíte lkát a naříkat: *A já ji miloval a ona se mi vdala! / Tak můj krb vyhas, v srdce lehly stíny, / a smutek bez konce jde mojm žitím, / když vzpomenu si často, že sladkým krokem kolem mne šla láska, / a já přirazil dveře svojí chaty, / a nikdy víc se nenavrátil zptátky!* (Bezruč: Jen jedenkrát)

Krásná poetika Jiřího Suchého ovlivnila již nejednu generaci. Stále se jeho písničky zpívají u táborových ohňů či na večírkách s kytarou. Skoro bych se vsadil, že tomu tak bude ještě po velmi, velmi dlouhou dobu. Ony básně všedního dne můžeme mít až tak zadřeny pod kůží, že nám i při četbě bude automaticky naskakovat melodie, a namísto čtení se budeme přistihovat při mlčenlivém zpěvu. U písniček jako *Pramínek vlasů, Klokočí, Zčervená, Marnivá sestřenice, Šišlala, Písnička pro Zuzanu, Ach ta láska nebeská, Včera neděle byla, Motýl, Oči sněhem zaváté, Život je pes a dalších a dalších* to zřejmě jinak nejde.

Pravda, někdy už může být poněkud "přesušeno", a jen s nostalgii mohu vzpomínat, jak jsem si v 80. letech přepisoval sbírky textů na stroji, když jsem je nemohl nalézt ani v knihkupectvích, ani v antikvariátech. Nejenom díky *Encyklopedii Jiřího Suchého* je na výběr přehršel textů poetických i dramatických, kreseb i fotografií. Jsem asi staromilec, ale mě stále oslovuje a baví jeho tvorba let 60. a 70., k té pozdější si nějak neumím nalézt stejně hluboký vztah. Přibližovaný výbor se však prioritně zaměřuje právě na toto neplodnější (myšlenkově i jazykově) období.

Více k tomu asi nejsem schopen dodat, abych nerozměňoval poselství této zprávy. A tak alespoň několik drobných ukázek, úryvků, které byste si měli přečíst nikoliv najednou, ale kousek po kousku, abyste si mohli vychutnat jejich sílu. *Tmou tmoucí svítí moje očka / Světýlka zelená / Ploužím se ploužím jako černá kočka / Hebká a šílená // (...) A náruč má je čekárnou / A márnici a rájem / V ní muži láskou zestárnou / A umřou // Kdo má zájem? (Bludička) Miláčku / Neumím lháti ani krásti / Miláčku / Podnapilý jsem pouze zčásti / Mám touhu která nezná meze / A sice touhu po tvé něze // (...) Miláčku / Když už jsme se tak šťastně sešli / Miláčku / Něco si spolu začnem chceš-li... (Miláčku) Odevzdávám ti svá ramena / Ruce ústa nohy klín / Zbude mi jen hlava šílená / Duše pustá a v ní stín (Je dusno a těžko) Za moje tělo se neplatí / Narostlo jen tak pro rozmary / To na co račte šahati / To není zboží – to jsou dary (Jiná si za to nechá platit) Balerina Barbara se v šeru baru brodí / V srdci rána prastará krůpěje zradý rodí / Černá barva kaviáru / Z černých očí čiší / Okoralé ráno v baru / Kruší duši*

Mýtus Věčného Žida (Legendy o Ahasverovi)

Članek - 24. Leden, 2014

Svoboda

Članek - 8. Červenec, 2010

Neúspěch

Članek - 25. Květen, 2010

Učit (se) příběhem: Komenského Labyrint a didaktické možnosti narativní alegorie

Članek - 19. Prosinec, 2014

GYMNASION

portál pro zážitkovou pedagogiku

[Home](#) [Blog](#) [Kdy-Kde-Co](#) [Aktuality](#) [Poradna](#) [Bezpečnost](#) [Zdravověda](#) [Hry](#) [Knihovna](#) [Archiv](#)[Články](#) [Vydání](#) [Autoři](#)

*myši / Alkoholy cizích značek na parkety kanou / Triangl jak umíráček cinká
nashledanou (Bar)*

© Copyright 2010-2015 Gymnasion, o.p.s.

Vydavatel: Gymnasion, o.p.s., V Kukle 336/3, 779 00 Olomouc 9; IČ: 28585861

Šéfredaktor: Ivo Jirásek, kontakt: sefredaktor@gymnasion.info.

Grafický design: Vladimír Halada; Autorská práva vykonává vydavatel. Jakékoliv užití částí nebo celku díla, zejména rozmnožování a šíření jakýmkoli způsobem, mechanickým nebo elektronickým je možné jen se souhlasem vydavatele. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

Tištěný Gymnasion: Pro více informací nebo v případě problémů s objednávkou kontaktujte:

Krásnější než krása sama

in Recenze

Úvod k těmto publikacím by mohl bez uzardění podat úryvek jednoho ze vsutku největších literárních děl, Goethův Faust (v překladu Otokara Fischera): *půvabné jsme, hledíte jen, / neb co spřízněno je více / s uměním než bytost žen?*

Cílem publikace není - dle autorů - představení aktu v české fotografii, ani výběr těch nejlepších, ale ukázka širší přístupů, různosti technik a postupů. 23 autorů a autorek, 23 přístupů k (především ženské) kráse, 23 příběhů, 23 možných cest, ale jedno společné poselství a shodná rada: najděte si tu vlastní! Zakoukat se můžete na záběry notoricky známé, i fotografie méně publikované (či dokonce poprvé zveřejněné právě zde). Úvod Pavla Scheuflera se mi textově líbí, snaží se přehledně popsat specifičnost fotografického aktu (od *actus*- čin) i jeho druhové rozrůznění (výtvarný, dokumentární, reklamní, informativní, erotický či pornografický charakter), podat roli modelu, formy stylizace, úlohu světla. Svižně a zdárně jsou podány historické souvislosti (již od svého počátku se fotografie zabývá aktem) včetně ukázek snímků plnicích roli nejenom ilustrativní. Musím však přiznat, že přesně v okamžiku, kdy opouští doprovodné ukázky dosvědčující postupnou proměnu žánru (Mucha a Drtikol) a začíná vkládat příklady své vlastní tvorby, tak přestávám být obrazem oslovován - kromě sekvence *Návštěva* (s. 18) se mi jeho záběry nelíbí, připadají mi příliš prvoplánové, překombinované, někdy vysloveně trapné, když ze zamýšleného vtipu vyleze pouze rozpačitost. Příklady dalších autorů (Vlček, Dostál, Čtvrtníček) vyznívají naprosto jinak, jsou funkční a vtahují k podrobnějšímu pohledu.

Po úvodu dostává shodný prostor každý z autorů a autorek, odlišně prezentující ať už idealizaci, naturalismus či symboličnost lidské tělesnosti. Napovídá-li název, že jde o formu výuky (a možnost vlastních pokusů je otevřena v době digitalizace a počítačových úprav snad opravdu každému), pak svoji lekci podává každý z učitelů svěbytně. Učí nás umění dívat se a hledat, vybírat, obdivovat se. Každý může něčím zaujmout - impuls podá tajuplné ukrývání i smyslnost, něha či špetka lascivity, zobrazení ideje a vnitřní krásy, nebo symbol pudovosti. Různorodost zobrazení mnohé napoví, ať už autor patří k nežijícím klasikům (Drtikol, Kuščynskyj), k představitelům řízné stylizace (Brunclík), nebo směřující spíše k žánru glamour a k reklamní fotografii (Kinkal, Ksandr), k experimentu s barvou, prostorem i vodou (Mára, Pohribný, Špaček), stejně jako ke zprostředkování jemné poetiky ženského těla s plným porozuměním (Skoupilová, Tereza z Davle); samozřejmě nemohou chybět ani stále ještě obecně preferovaní, ale často se již i opakující (Saudek, Saudková, Vano - zde v podobě aktu mužského) aj. Nejméně na mě působí poněkud přeměly styl překračující až k jisté provokaci (Sejkat). Postrádám však jedno důležité jméno - Miloslav Stibor, a to přestože je zmíněn v úvodu (žel jako Miroslav) a na jedné fotografii stojí dokonce modelem. Není to olomoucký patriotismus, ale absence svěbytného přístupu, který v prezentované publikaci citelně schází.

Možná bylo záměrem editorů předat čtenářům radu, jak se do žánru aktu samostatně pustit. Posloužit k tomu měly bezpochyby doprovodné texty fotografů samotných, avšak jednotnost se poněkud rozplynula. Některé reprodukce jsou bez názvu, jiné nejenom s pojmenováním, ale také s podrobným popisem použitých přístrojů, objektivů, filmů, osvětlení i dalších materiálů; někdy podbarvuje záběr příběh jeho vzniku, kontext tvorby, příp. výpověď o smyslu či ideovém naplnění obrazu, jindy pouze stručná úvodní

AKT - naučte se fotografovat kreativně

kolektiv autorů; výběr podkladů a sestavení publikace: Jiří Heller, Pavel Kristián, Jan Sucharda a Karel Vlček

Brno: Zoner Press, 2008, dotisk prvního vydání z roku 2007, 224 stran

rozměry: 23,5x27 cm

ISBN 978-80-86815-68-8

www.zonerpress.cz

359 Kč (doporučená cena 399 Kč)

Fotografujeme glamour

Rolando Gomez

Brno: Computer Press, 2008, 151 stran

rozměry: 21x23,5 cm

ISBN 978-80-251-2046-0

<http://knihy.cpress.cz>

314 Kč (doporučená cena 369 Kč)

O autorovi

Ivo Jirásek

Profesor Univerzity Palackého přednášející na Fakultě tělesné kultury UP. Po dvě desetiletí byl instruktorem Prázdninové školy Lipnice, patnáct let působil jako lektor Outward Bound - Česká cesta, s.r.o., stál u zrodu a

profilaci časopisu Gymnasion, spoluzakladatel o.p.s. Gymnasion

Autorovy nejpůvodnější příspěvky

Čas volnosti – čas výchovy: pedagogické úvahy o volném čase

Článek - 8. Červen, 2014

Mýtus Věčného Žida (Legendy o Ahasverovi)

Článek - 24. Leden, 2014

Svoboda

Článek - 8. Červenec, 2010

Neúspěch

Článek - 25. Květen, 2010

Učit (se) příběhem: Komenského Labyrint a didaktické možnosti narativní alegorie

poznámka autora. Dobrým redakčním doplňkem jsou však biografické i bibliografické údaje, studia a výstavy prezentovaného fotografa.

Je to krásné... Opravdu krásná kniha o kráse těla! Pořádíte-li si publikaci do knihovny, získáte příležitost k letmému, ale také k častějšímu a podrobnějšímu setkání s krásou, ke klidnému spočinutí i k dlouhodobějšímu vyladování. Škoda, že kromě zmíněného přehmatu se jménem (s. 16) utekly i další občasné překlady (pikturalistický místo piktorialistický na s. 14), že i v popiskách fotografií (s. 96), nehledě na mechanické dělení slov typu so-učásti. Ale to je jenom příslovečná piha na kráse, kterou bychom si neměli kazit jinak velmi dobrý dojem.

Krása svůdná, půvabná, vyzývavá, podmanivá, lichotivá, to je glamour fotografie. Objevíme v ní hravost i rozpustilost, eleganci i klasickou krásu, stejně jako erotické asociace. Glamour je idealizace krásy modelu. Je to snaha podat krásu krásnější, než je sama. Je to cesta k vysněnému krásnu, které v realitě nenajdeme. Zároveň je to zpodobnění osoby, jedinečné krásy osobnosti, prostředek sebevyjádření - o vydařenosti snímku rozhoduje podle autora vhodný výraz v obličeji, nikoliv míra obnaženosti. Přestože nemusí být definičním výměrem vždy nahota (velmi výrazné jsou i glamour portréty), někdy se za tento název schovávají "šířitelé materiálu pro dospělé", tj. pornografie. Autorem publikace je původně válečný fotoreportér, který se zhruba před deseti lety zaměřil na výnosnou oblast glamour fotografie (nejlepší fotografové si údajně vydělají až 10 000 USD za den) a stal se přispěvatelem časopisů Playboy či Penthouse. Snad paradoxně může vyznívat v úvodní části poděkování Bohu, a to s odůvodněním, že právě víra mu dává sílu fotografovat (?!). To je v našich končinách vskutku netradiční propojení, ale vzali-li bychom z křesťanského zjevení jako podstatné to, že Bůh vše, co stvořil, je dobré, pak je jistě dobrá i určitá forma smyslné krásy a její zobrazení. Gomez nazývá svoji práci "fototerapii" (hodlá svými záběry zvyšovat sebevědomí zákazníků) a snaží se čtenáře přesvědčit, že na modelce glamour zdůrazňuje její erotický půvab, zobrazuje ji však ještě svůdnějším způsobem. Současně hodlá zachytit vnější i vnitřní krásu osobnosti a její nejlepší vlastnosti (osobně se však domnívám, že žánr aktu, kde vyzývavost nemusí být natolik v popředí, je pro tento cíl vhodnější než glamour, podávající prioritně vnější znaky smyslné krásy).

Témata od role modelky, získání důvěry, pracovního postupu, přes pasáže věnované postavě, úloze končetin, pokožce a nahotě, obličeji a vlasům, až k cestě za profesionalitou a k předmětu podnikání jsou zajímavá a podaná bez zbytečného zdoluhavého nic-neříkajícího tlachání. Koncentrace na technickou stránku věci je však místy upřílišněná. Např. v kapitole o pokožce a nahotě je půl strany věnováno faktu, že míra obnažení závisí výlučně na zákaznících a téměř na 20 stranách se rozebírá osvětlení a líčení zakrývající drobné tělesné nedostatky. Vezmeme-li však publikaci jako celek, zájemce se bezpochyby dozví čeho si všimat při komunikaci a jaké závěry z toho vyvozovat, jak pracovat s modelem a jaké pózy zaujmout, jaký úhel záběru zvolit, jak pracovat se stylizací, s kompozicí obrazu i s technikou. Že se fotograf nemůže spolehnout sám na sebe, ale měl by spolupracovat s poměrně rozsáhlým týmem spolupracovníků, má-li se jednat o vrchol profesionality (asistent či asistentka, profesionální vizážista, specializovaný kadeřník, asistent pro osvětlení, nehledě na modeláž nehtů či pedikúru). Doprovodné fotografie (od různých autorů) jsou působivé a dobře ilustrují probírané téma. Každý záběr je navíc doprovázen podrobným popisem včetně použitého fotoaparátu, objektivu, citlivosti, expozičního času, clony, příp. dalších údajů jako jsou použité reflektory, filtry či jméno vizážisty, příp. drobným příběhem vzniku fotografie či dovysvětlením tematiky.

Takové fotografie nevznikají pouze prací fotografa a modelu pro komerční účely veřejného šíření, ale také pro soukromé zákaznice, jež si je pořizují pro sebe - rada pak

zní, že výsledný portrét má vynízt co nejlichotivěji.

"V této knize vám vysvětlím, co musíte udělat proto, abyste si mohli vydělávat osobní glamour fotografií." Škoda, že jsou tedy hlavním cílem peníze (rady pro zdar v podnikání) a krása se stává pouhým prostředkem pro jejich získání... Nejedná se tak o pohled tvůrce, ale obchodníka. Myslím, že by šlo text naformulovat i způsobem, kdy je samotná tvorba (nikoliv byznys) v centru pozornosti. Zřejmě by se nezměnilo mnoho na předávaných informacích, ale změna optiky (diskursu) by mně osobně více vyhovovala. Podnikatelský postoj totiž může vést nejenom k neupřímnosti; přístup lhát zákazníci, pokud má nějaké pochyby o vlastním těle, mluvit o pozitivních aspektech bez ohledu na realitu, tvářit se, že jde o ni, nikoliv o vlastní názory, to jsou momenty, které bych se zdráhal nazvat etickými. Úspěšný obchodník snad skutečně nemusí dbát přímosti a upřímnosti, ale pak se stává šířitelem onoho nadřazování krásy nad dobro i pravdu. Pak se nejenom vztah fotografa k zákazníci, ale také vztah zobrazení k realitě vyznačuje zkrášlováním, a to i zásadně nepravdivým. Fotografovat tak, aby vynikly přednosti a aby nedostatky byly potlačeny, to samozřejmě ano - ale zatajovat to před objednavatelem, resp. objednavatelkou?

Tento obchodnický přístup je nejenom to hlavní, ale snad i jediné, co mi na knížce vadí. Ani překlepů a drobných odchylek jsem nenalezl mnoho (resp. narazil jsem pouze na jeden případ na s. 7). Po technické stránce, i z hlediska informační odpovědi na otázku "Jak fotografovat krásu ženy?" je všechno v pořádku. Nežiji však v USA, a tak mě tlak na obchodnickou stránku celé věci připadá až téměř násilný.

© Copyright 2010-2015 Gymnasion, o.p.s.

Vydavatel: Gymnasion, o.p.s., V Kukle 336/3, 779 00 Olomouc 9; IČ: 28585861

Šéfredaktor: Ivo Jirásek, kontakt: sefredaktor@gymnasion.info.

Grafický design: Vladimír Halada; Autorská práva vykonává vydavatel. Jakékoliv užití částí nebo celku díla, zejména rozmnožování a šíření jakýmkoli způsobem, mechanickým nebo elektronickým je možné jen se souhlasem vydavatele. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

Tištěný Gymnasion: Pro více informací nebo v případě problémů s objednávkou kontaktujte:

V krásu Krasu

in [Místo](#)

Do Macochy zkoušel plivnout kdekdo, Kateřinské jeskyně už taky svojí krásou uchvátily mnohé návštěvníky. Že Moravský kras však pokračuje i dál a hlouběji, ví už daleko míň lidí. Centrální Moravský kras je oblastí nejznámější, ovšem hledáte-li poklidnější a přesto stejně malebnou krasovou oblast pro soukromou akci i kurz, vydejte se na jih, směrem k městu Adamov.

Mezi obcemi Křtiny, Rudice a městem Adamov se rozkládá jižní část Moravského krasu, která je občas vedle centrálního zapomínaná. Možná je tomu tak dobře, neboť nemusíme v lesích a jeskyních čelit přílišnému turistickému ruchu. Od významného poutního místa ve Křtinách se táhne až k Adamovu Josefovské údolí, které ve svém korytu i na kopcovitých březích skrývá nejedno působivé zákoutí. Pro svatební účely jeskyně se zvoničkou Kostelík, pro tajemné rituály jeskyně Jáchymka, pro pozorování východu slunce vyhlídka z jeskyně Býčí skála. Nesmíme zapomenout ani na Františčinu huť s muzeem nebo Nový hrad, kde vládne pevnou rukou hradní pán jako ve středověku. Zázemí pro kurzy poskytne např. nadstandardně zařízená EVC Švýčárna, domácí jídlo Kamenné kolo.

Mimo tuto základní linii Josefovského údolí, avšak nedaleko leží obec Rudice, kde stojí za to navštívit Rudický mlýn a od místního pana mlynáře si vyslechnout jeho historii i proslulou historku „Jak se mu oběsila kóza“. V údolí pod vesnicí se nachází Rudické propadání s prostorem pro nejrůznější aktivity včetně horolezectví a speleologie. Do světa fantasy vás vtáhne Rudický lom, jenž díky kaolinu hýří barvami od bílé až po fialovou.

V pár řádcích jsou představena jen některá z mnoha zajímavých míst, ta ostatní čekají na to, až je objevíte a začleníte do Vašeho příběhu.

O autorovi

Kristina Studená (1986), studentka postgraduálního studia na Pedagogické fakultě UP, její zájem se koncentruje na možnosti využití zážitkové pedagogiky ve výuce literární výchovy. Je organizátorkou

volnočasových aktivit v rámci Hnutí Brontosaurus a dalších organizací.

Autorovy nejpopulárnější příspěvky

Svobodné rozhodování ve školních lavicích – má šanci na úspěch?

Článek - 3. Srpen, 2010

V krásu Krasu

Článek - 27. Září, 2010

Muna – brána za oponu méně známého Jesenicka

in [Misto](#)

Jsou lidé, kterým se stane, že je čas od času zaujme nějaká drobná památka či lokalita v krajině. Mnozí z nich znají situaci, kdy jakoby některá zajímavá místa samy zaklepaly na dveře, a oni pak museli – a chtěli – pro ně něco udělat. Takto nějak se v posledním desetiletí stalo, že v příhraničním horském regionu, jakým je Jesenicko, znovu ožily z iniciativy původně nezkušených nadšenců, desítky pramenů v kopcích nad Jeseníkem, boží muka a kapličky, nebo začala být postupně ožívována zaniklá hezká osada v Rychlebských horách. Jednou z největších lokalit, která nedávno jakoby sama zaklepala na dveře, se stal bývalý vojenský prostor nedaleko Mikulovic na Jesenicku, zvaný Muna.

☒ dřevěný objekt Muny č. 99, uzpůsobený na pořádání různých akcí

Za II. světové války vznikla

Muna u hlavní cesty z Mikulovic do Salisova, Ondřejovic a Zlatých Hor, jako zajatecký tábor, muniční fabrika a sklad. Těsně po válce zde bylo shromážděno několik desítek tisíc Sudetských Němců, a následně odtransportováno do Německa. Následně, vzhledem ke své poloze na hranicích (s PL), se zde na desítky let usadila naše armáda, až do doby před několika málo lety, kdy odešla, a za sebou zanechala zajímavé opuštěné území, plné staveb a zastaralé techniky. Areál byl věnován obci Mikulovice. Odjakživa uzavřené místo se tak otevřelo a vydalo svá tajemství. Obec následně rozprodala, co mohla, a zbývající budovy věnovala neziskovým organizacím.

☒ Práce, při které se mění svět, je nejlepší hrou. Tvorba oken v budově č. 24.

Muna je široká v

tenkých asfaltek se klikatí v lesích, desítky hal jsou rozptýleny v uctivých vzdálenostech od sebe, jakoby byly stále ještě připraveny k použití. Malé vojenské bunkry, vytrhaná železniční trať, dokonce i zbytky někdejšího zajateckého lágru ... to vše se zde dochovalo a jítří fantazii návštěvníků. Hnutí Brontosaurus Jeseníky, aktivní dobrovolnická organizace, která se zabývá obnovou kulturního dědictví i zážitkovými pracovními akcemi, získalo v Muně darem okolo 20 objektů a jiných zařízení. A tak se začala rodit myšlenka lokality plné trampských chat, umělecko – odpočinkových stezek přírodou, ale i zázemí pro batůžkářskou lehkonožnou turistiku, či zážitkovou pedagogiku.

☒ Obarvit starou šedivou budovu z války na veselejší barvy je zážitek

Vzácná perla z pokladnice

zkušeností, kterou HBJ ze své práce v regionu získalo, říká, že šanci na živou existenci mají ty myšlenky (projekty), které se tvoří ve spolupráci s dalšími lidmi, kteří je pak užívají. To platí i o zajímavých prostorách Muny.

☒ přestavba válečného skladu na domek s okny je zajímavá práce

Městečko neziskových organizací

Muna nabízí spoustu využití. Například v jihozápadní části (směrem k Rejvízu) je místo, kde se nachází necelá desítky objektů (garážovitýho typu, cca 330 m²) ne příliš daleko od sebe (po cca 60 m). Tento prostor se bude postupně proměňovat na jakési řídké lesní Městečko neziskových organizací, v němž by každá ze zapojených neziskovek (či seskupení jednotlivců) vlastnila svůj objekt. A tak je vyhlášeno, že kdo by zde chtěl mít základnu a líbí se mu tato myšlenka, může se k projektu přihlásit a vybrat si, co jej

Speciální příležitost k poznání areálu: dne 3.10. 2010 se koná v dřevěné hale č. 99. na Muně koncert Spirituál kvintetu, i s předcházející prohlídkou. Srdečně zveme!

O autorovi

Tom Hradil

Dlouhodobý aktivista, bývalý předseda Hnutí Brontosaurus a současný ředitel Regionálního centra Hnutí Brontosaurus dobrovolnické a zážitkové akce pod hlavičkou Hnutí

Brontosaurus.

Ve svých aktivitách se soustřeďuje především na obnovu přírodního a kulturního dědictví Jesenicka, současně se snaží o aktivní zapojení obyvatel do této činnosti. Hlavní cílovou a preferovanou skupinou je mládež.

Autorovy nejpopulárnější příspěvky

Muna – brána za oponu méně známého Jesenicka

Članek - 27. Září, 2010

zaujme, a vytvořit svou vizi využití. Po té, co objekt převezme do držení a dokáže, že jej skutečně využívá (měl by být využíván alespoň 3x do roka, lépe však častěji, i každý měsíc), dostane jej zdarma do vlastnictví. Pravidla života v městečku mohou představovat jen tři jednoduché body: 1) zájem udržovat mezi obyvateli městečka dobré **vztahy**, 2) závazek k upravenosti svého objektu a jeho okolí, a 3) 1 – 2x do roka k nějaké společné kulturní akci, či brigádou ve prospěch celku. Tento odstavec můžete vzít jako malou pozvánku i vy, milý čitatel: můžete si zde i vy vytvořit klubovnu, sklad, chatu, zázemí. Máte-li v sobě špetku zvědavosti, informujte se u Hnutí Brontosaurus Jeseníky, zajedte se zde nezávazně podívat – můžete tak využít příležitosti a s průvodcem přinejmenším poznat zajímavé místo.

 Tvoření oken do staré tmavé budovy

Prostředí na zážitkovou pedagogiku a jiné experimenty

Změť cest a domů lesního areálu je místem, které nabízí prostředí pro různé experimentální projekty. Od velké části objektů, které se nachází na samotě, jsou k dispozici klíče, a Hnutí Brontosaurus má právo k jejich užívání. I pro to se zde o prázdninách 2010 uskutečnilo několik velkých her, při nichž v pustinách a samotách areálu účastníci hledali správné cesty, potkávali poutníky, či objevovali skutečně reálná tajemství areálu. Na příští prázdniny je plánováno navíc působení posílení genia loci některých zákoutí Muny např. jejich uměleckou úpravou (Land Art) a umístěním tesaných dřevěných soch, které budou dlouhodobější připomínkou uplynulých příběhů areálu a jeho okolí. Některé objekty se stanou prostředím pro výtvarné programy, například bílé stěny staveb pro aktivity typu Michelangelova kaple.

 torzo budovy č. 67. - že by budoucí atelier

Areál je otevřen i dalším zajímavým nápadům

i jiných, třeba i nových a neznámých neziskových organizací či aktivních jednotlivců.

Nositelé projektu uvítají každý nový impuls, nabídku, či inspirativní podnět.

Areál Muny je rozlehlý, a má své vlastní silné a mírně chmurné kouzlo. Pokud postupně odstraníme významnou část jeho tesklivého vzhledu a podaří se využít jeho fantazii probouzející potenciál, promění se ještě víc v pozitivní a přitažlivé místo. A pokud by se jeho potenciál nepodařilo využít v celé jeho síle, o to více zde zůstane jako zásobník tvořivosti pro mnoho akcí, na mnohá léta.

 Muna - letecký pohled